

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Speranța, o moștenire neprețuită

Când alegeți să faceți sau să țineți un legământ cu Dumnezeu, alegeți să lăsați speranța ca moștenire celor care v-ar putea urma exemplul.

Dragii mei frați și dragile mele surori, unii dintre dumneavoastră ați fost invitați la această adunare de către misionarii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Acei misionari, probabil, v-au invitat deja să faceți alegerea de a intra în legământ cu Dumnezeu prin a fi botezați.

Alții ascultați pentru că ați acceptat invitația pe care v-a adresat-o un părinte, o soție sau, poate, un copil, în speranța că veți alege să dați legămintelor pe care le-ați făcut deja cu Dumnezeu importanța cea mai mare în viața dumneavoastră. Unii dintre dumneavoastră ați ales deja să vă întoarceți să-L urmați pe Salvator și simțiți, astăzi, bucuria cu care vă întâmpină.

Oricine ați fi și oriunde v-ați afla, aveți capacitatea de a influența fericirea mai multor oameni decât vă imaginați acum. În fiecare zi și în fiecare oră puteți alege să faceți sau să țineți un legământ cu Dumnezeu.

Oriunde v-ați afla pe cărarea care duce la moștenirea darului vieții veșnice, aveți ocazia de a arăta multor oameni calea spre o fericire mai mare.

Când alegeți să faceți sau să țineți un legământ cu Dumnezeu, alegeți să lăsați speranța ca moștenire celor care v-ar putea urma exemplul.

Dumneavoastră și cu mine am fost binecuvântați cu promisiunea unei astfel de moșteniri. O mare parte din fericirea mea se datorează unui bărbat pe care nu l-am cunoscut niciodată în această viață. A fost un orfan care a devenit unul dintre străbunicii mei. El mi-a lăsat speranța ca moștenire neprețuită. Permiteți-mi să vă spun despre rolul pe care l-a avut în crearea acestei moșteniri pentru mine.

Numele lui a fost Heinrich Eyring. S-a născut într-o familie bogată. Tatăl său, Edward, avea o proprietate mare în orașul Coburg, astăzi parte a Germaniei. Mama sa era vicontesa Charlotte Von Blomberg. Tatăl ei era administrator al terenurilor regelui Prusiei.

Heinrich a fost primul fiu al lui Charlotte și Edward. Charlotte a murit la vârsta de 31 de ani, după ce l-a născut pe cel de-al treilea ei copil. Edward a murit la scurt timp după aceea, pierzându-și toate proprietățile și bogățiile într-o investiție eșuată.

Avea numai 40 ani. El a lăsat în urmă trei copii orfani.

Heinrich, străbunicul meu, își pierduse ambii părinți și o mare moștenire materială. Rămăsese fără niciun ban. El a consemnat în jurnalul său că a simțit că speranța lui cea mai mare era să meargă în America. Cu toate că acolo nu avea nici rude, nici prieteni, a avut un sentiment de speranță cu privire la a merge în America. Prima oară, a mers în orașul New York. Mai târziu, el s-au mutat în St. Louis, Missouri.

În St. Louis, unul dintre colegii lui de muncă era sfânt din zilele din urmă. El i-a oferit un exemplar al unui pliant scris de vârstnicul Parley P. Pratt. L-a citit și, apoi, a studiat tot ce a găsit despre sfinții din zilele din urmă. S-a rugat pentru a ști dacă existau cu adevărat îngeri care apăruseră oamenilor, dacă exista un profet în viață și dacă găsise o religie adevărată, care a fost revelată de Dumnezeu.

După două luni în care a studiat și s-a rugat cu atenție, Heinrich a avut un vis în care i s-a spus că avea să fie botezat. Rânduiala a fost împlinită de un bărbat ale cărui nume și autoritate a preoției le onorez, vârstnicul William Brown. Heinrich a fost botezat într-un bazin cu apă de ploaie în data de 11 martie 1855, la ora 7:30 dimineața.

Cred că, în acel moment, Heinrich Eyring știa că ceea ce vă învăț eu astăzi este adevărat. Știa că fericirea vieții veșnice este obținută prin legăturile de familie veșnice. Chiar dacă aflase doar de curând de planul fericirii conceput de Domnul, știa că speranța sa de a se bucura pentru eternitate depindea de alegerile libere ale altora de a-i urma exemplul. Speranța sa de a se bucura pentru eternitate depindea de persoane încă nenăscute.

Din speranța lăsată ca moștenire familiei noastre, face parte și jurnalul pe care l-a lăsat urmașilor săi.

Când citesc acel jurnal, simt dragostea sa pentru aceia dintre noi care ne-am născut după el. În cuvintele sale, simt speranța sa că urmașii lui vor alege să îl urmeze pe cărarea înapoi spre căminul ceresc. El a știut că alegerea urmașilor săi nu va fi rezultatul unei singure alegeri mari, ci al mai multor alegeri mici. Citez din jurnalul său:

„De prima dată când l-am auzit pe vârstnicul Andrus vorbind... am participat mereu la adunările sfinților din zilele din urmă și am lipsit rareori, pentru că era datoria mea să merg la aceste adunări.

Scriu acest lucru în jurnalul meu pentru ca urmașii mei să-mi urmeze exemplul și să nu neglijeze niciodată această datorie importantă de [a se aduna] împreună cu sfinții¹.

Heinrich știa că, în cadrul adunărilor de împărtășanie, putem reînnoi

promisiunile noastre de a ne aminti întotdeauna de Salvator și de a avea Spiritul Său cu noi.

Acel Spirit l-a susținut în misiunea în care a fost chemat la numai câteva luni de la acceptarea legământului botezului. El a lăsat drept moștenire exemplul său de a rămâne credincios misiunii sale în timpul celor șase ani petrecuți în ceea ce se numea atunci Teritoriile Indiene. Pentru a fi eliberat din misiunea lui, a mers pe jos și s-a alăturat unei caravane de care din Oklahoma până în Salt Lake City, o distanță de aproximativ 1700 de km.

Curând după aceea, a fost chemat de profetul lui Dumnezeu să se mute în sudul statului Utah. Acolo, a răspuns unei alte chemări de a sluji într-o misiune în țara sa natală, Germania. Apoi, el a acceptat invitația unui apostol al Domnului Isus Hristos să ajute la clădirea coloniilor de sfinți din

zilele din urmă în nordul Mexicului. De acolo, a fost chemat în calitate de misionar cu timp deplin în orașul Mexic. El a onorat acele chemări. A fost înmormântat într-un cimetir mic din colonia Juárez, Chihuahua, Mexic.

Nu enumer aceste fapte pentru a spune că el sau faptele sale au fost mărețe sau că urmașii săi sunt deosebiți. Le enumer pentru a-l onora datorită exemplului de credință și speranță care a existat în inima lui în timp ce a slujit în fiecare dintre aceste chemări.

El a acceptat acele chemări datorită credinței sale că Hristos cel Înviaț și Tatăl nostru Ceresc i-au apărut lui Joseph Smith într-o dumbravă în statul New York. El a acceptat acele chemări pentru că a avut credință că au fost restaurate cheile preoției în Biserica Domnului, cu puterea de a pecetlui familii pentru totdeauna, dacă membrii familiei au suficientă credință să-și țină legămintele.

La fel ca Heinrich Eyring, strămoșul meu, ați putea fi primul din familia dumneavoastră care să meargă pe pe calea spre viața veșnică de-a lungul cărării legămintelor sfinte făcute și ținute cu sânguință și credință. Fiecare legământ este însoțit de responsabilități și promisiuni. Acele responsabilități sunt pentru noi toți, la fel cum au fost pentru Heinrich, uneori simple, dar deseori dificile. Dar, aduceți-vă aminte, responsabilitățile trebuie să fie uneori dificile deoarece scopul lor este să ne facă să înaintăm pe cărare pentru a trăi pentru totdeauna cu Tatăl Ceresc și cu Fiul Său Preaiubit, Isus Hristos.

Vă amintiți de cuvintele din Cartea lui Avraam:

„Și era unul printre ei care era asemănător lui Dumnezeu, El a spus aceluia care erau cu El: Vom merge jos, pentru că este loc acolo, și vom lua din aceste materiale și vom face un pământ pe care aceștia să poată locui;

Și îi vom pune la probă prin aceasta, pentru a vedea dacă ei vor face toate lucrurile pe care Domnul, Dumnezeu lor, le va porunci lor;

Și aceia care își păstrează prima lor stare vor primi în plus; și aceia care nu își păstrează prima lor stare nu vor avea slavă în aceeași împărăție cu aceia care își păstrează prima lor stare; și aceia care păstrează cea de-a doua lor stare vor avea mai multă slavă asupra capetelor lor, în vecii vecilor”².

Faptul de a ne păstra cea de-a doua stare depinde de facerea legămintelor cu Dumnezeu și îndeplinirea responsabilităților care ni se cer. Pentru a ține legăminte sfinte o viață, trebuie să avem credința că Isus Hristos este Salvatorul nostru.

Deoarece Adam și Eva au căzut, fiecare dintre noi va avea parte de ispite, încercări și moarte. Totuși, Tatăl nostru Ceresc iubitor ne-a dat darul Fiului Său Preaiubit, Isus Hristos, Salvatorul nostru. Acel dar minunat și binecuvântarea ispășirii lui Isus Hristos aduc cu sine o moștenire universală: promisiunea învierii și posibilitatea de a avea viață veșnică pentru toți cei care se nasc.

Cea mai mare dintre toate binecuvântările lui Dumnezeu, viața veșnică, va fi a noastră numai dacă facem legăminte în adevărata Biserică a lui Isus Hristos prin slujitorii Săi autorizați. Din pricina căderii, noi toți avem nevoie de efectele purificatoare ale botezului și ale așezării mâinilor pe cap pentru primirea darului Duhului Sfânt. Aceste rânduieli trebuie îndeplinite de către aceia care dețin autoritatea preoției corespunzătoare. Apoi, cu ajutorul Spiritului lui Hristos și al Duhului Sfânt, putem ține toate legămintele pe care le facem cu Dumnezeu, în special pe cele făcute în templele Sale. Numai în acest fel și cu acest sprijin va putea cineva să-și pretindă moștenirea

de drept în calitate de copil al lui Dumnezeu într-o familie eternă.

Pentru unii care mă ascultă, acest lucru poate părea un vis aproape imposibil de realizat.

Ați văzut părinți credincioși care sunt triști din cauza copiilor care au respins sau au ales să încalce legămintele pe care le-au făcut cu Dumnezeu. Dar acei părinți pot găsi alinare și speranță din experiențele altor părinți.

Fiul lui Alma și fiii regelui Mosia s-au pocăit de răzvrătirea lor aprigă față de legămintele și poruncile lui Dumnezeu. Alma cel Tânăr l-a văzut pe fiul său Corianton pocăindu-se de un păcat grav și întorcându-se la slujirea credincioasă. Cartea lui Mormon consemnează, de asemenea, miracolul prin care lamaniiți au abandonat tradițiile de a urî dreptatea și au făcut legământ să moară pentru a păstra pacea.

Un înger a fost trimis lui Alma cel Tânăr și fiilor lui Mosia. Îngerul a venit datorită credinței și rugăciunilor taților lor și poporului lui Dumnezeu. Aceste exemple privind modul în care

puterea ispășirii poate schimba inimi ne oferă curaj și alinare.

Domnul ne-a dat întreaga sursă de speranță în timp ce ne luptăm pentru a-i ajuta pe cei pe care îi iubim să accepte moștenirea lor veșnică. El ne-a făcut promisiuni pe măsură ce continuăm să încercăm să-i adunăm pe oameni la El, chiar și atunci când ei nu acceptă invitația Sa. Refuzul lor Îl întristează, dar El nu renunță și nici noi nu trebuie să renunțăm. Având o dragoste constantă, El ne oferă exemplul perfect: „Și iarăși, cât de des v-am adunat Eu pe voi tot așa cum o găină își adună puii sub aripă, da, tu, popor căzut al casei lui Israel, tu care locuiești la Ierusalim și, de asemenea, tu care ai căzut; da, cât de des v-am adunat Eu pe voi tot așa cum găina își adună puii, iar voi n-ați vrut să vă adunați”³.

Ne putem bizui pe dorința statornică a Salvatorului de a-i aduce pe toți copiii de spirit ai Tatălui Ceresc înapoi în căminul lor alături de El. Fiecare părinte, bunic sau străbunic credincios are aceeași dorință. Tatăl Ceresc și Salvatorul sunt exemplele noastre perfecte privind ceea ce putem și trebuie să facem. Ei nu ne forțează niciodată să fim neprihăniți deoarece neprihănirea trebuie să fie o alegere. Ei ne ajută să discernem ce este neprihănirea și ne lasă să vedem că roadele ei sunt delicioase.

Fiecare persoană care se naște în lume primește lumina lui Hristos, care ne ajută să vedem și să simțim ce este bine și ce este rău. Dumnezeu a trimis slujitori muritori care, prin Duhul Sfânt, ne pot ajuta să recunoaștem ceea ce ar vrea ca noi să facem și ceea ce ne interzice să facem. Dumnezeu face ca alegerile neprihănite să fie atractive prin a ne permite să simțim efectele alegerilor noastre. Dacă alegem ce este neprihănit, vom fi fericiți

– în cele din urmă. Dacă alegem ce este rău, vom fi triști și vom regreta – în cele din urmă. Acele efecte sunt sigure. Totuși, ele sunt adesea amânate cu un scop. Dacă binecuvântările ar fi imediate, alegerile neprihănite nu ar mai clădi credința. Și pentru că, uneori, tristețea este, de asemenea, mult amânată, este nevoie de credință pentru a simți nevoia de a căuta iertare pentru păcat devreme, în loc de a face aceasta după ce simțim efectele triste și dureroase.

Tatăl Lehi a suferit din cauza alegerilor unora dintre fiii săi și familiile lor. El a fost un om foarte bun și drept – un profet al lui Dumnezeu. El le-a depus mărturie adesea despre Salvatorul nostru, Isus Hristos. A fost un exemplu de supunere și slujire când Domnul l-a chemat să-și lase toate averile lumești pentru a-și salva familia de la distrugere. La sfârșitul vieții sale, el încă depunea mărturie copiilor săi. Asemenea Salvatorului – și în pofida puterii sale de a discerne gândurile lor și de a vedea viitorul, atât pe cel nefericit cât și pe cel minunat – Lehi a continuat să-și ajute familia să fie salvată.

Astăzi, milioane de urmași ai Tatălui Lehi reprezintă dovada că speranța sa nu a fost în zadar.

Ce putem face, dumneavoastră și cu mine, pentru a învăța din exemplul lui Lehi? Putem urma exemplul său prin studierea scripturilor cu ajutorul rugăciunii și al observației.

Vă sugerez să vă gândiți atât pe termen scurt, cât și pe termen lung, pe măsură ce încercați să le lăsați membrilor familiei dumneavoastră speranța ca moștenire. Pe termen scurt, vor exista probleme și Satana își va folosi puterea pentru a ne ispiti. Și există lucruri pentru care trebuie să așteptăm cu răbdare și credință, știind că Domnul lucrează conform timpului și modului alese de El.

Sunt lucruri pe care le puteți face devreme, când cei dragi sunt tineri. Aduceți-vă aminte că rugăciunea zilnică, studiul scripturilor în familie și împărtășirea mărturiei noastre în cadrul adunării de împărtășanie sunt mai ușoare și mai eficiente când copiii sunt mici. Copiii mici sunt deseori mai sensibili la manifestarea Spiritului decât ne dăm noi seama.

Când sunt mai mari, își vor aminti imnurile pe care le-au cântat împreună cu dumneavoastră. Mai mult decât atât, își vor aminti cuvintele din scripturi și din mărturii. Duhul Sfânt le poate aduce aminte de toate lucrurile, însă cuvintele din scripturi și imnurile vor răsună cel mai mult în mintea lor. Acele amintiri îi vor influența să se întoarcă după ce se îndepărtează un timp, poate ani, de cărarea care duce înapoi la viața veșnică.

Va fi nevoie să gândim pe termen lung când cei pe care îi iubim simt influența lumii și când norii îndoielii par să le întunece credința. Avem credință, speranță și caritate pentru a ne îndruma și întări.

Am văzut acest lucru în calitate de consilier pentru doi profeți în viață ai lui Dumnezeu. Ei sunt oameni cu personalități unice. Totuși, par a fi mereu optimiști. Când cineva aduce în discuție o problemă în Biserică, răspunsul lor cel mai frecvent este: „O, lucrurile se vor rezolva”. În general, ei știu mai multe despre problemă decât oamenii care o aduc în discuție.

De asemenea, ei cunosc modul Domnului de a acționa, așadar,

sunt întotdeauna plini de speranță în ceea ce privește împărăția Lui. Ei știu că El este capul Bisericii. El este Atotputernic și îi pasă. Dacă îi dați voie să fie conducătorul familiei dumneavoastră, lucrurile se vor rezolva.

Unii dintre urmașii lui Heinrich nu au urmat calea neprihănirii. Dar mulți dintre strănepoții lui merg la templele lui Dumnezeu la ora 6 dimineața pentru a înfăptui rânduieli pentru strămoși pe care nu i-au cunoscut niciodată. Ei fac acest lucru datorită moștenirii lăsate de el. El a lăsat o moștenire care este revendicată de mulți dintre urmașii lui.

După ce facem tot ce putem cu credință, Domnul ne va justifica speranțele și ne va da binecuvântări mai mari decât ne putem imagina. El dorește ce este mai bun pentru ei și pentru noi, copiii Săi.

Noi toți suntem copii ai unui Dumnezeu viu. Isus din Nazaret este Fiul Său Preaiubit și Salvatorul nostru înviat. Aceasta este Biserica Sa. În această Biserică se găsesc cheile preoției și, astfel, familiile pot fi împreună pentru totdeauna. Aceasta este speranța pe care o avem ca moștenire neprețuită. Depun mărturie că aceste lucruri sunt adevărate, în numele Domnului Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Henry Eyring, *Reminiscences*, 1896, manuscris dactilografiat, Biblioteca de istorie a Bisericii, p. 16–21.
2. Avraam 3:24–26.
3. 3 Nefi 10:5.